

ஹரூகி மூரகாமியின் புதிய சிறுகதையான 'புனகைளின் நகரம்' (Town of Cats), ஒரு தனித்தயிற்கும் மக்களிற்கும் இடையினான உறவுவையும் விலக்கலையும், விடகை காண்புமுடியா சில களேவிகளையையும் முன்வகைக்கிறது. மிக ஏழ்மையில் வாழ்ந்த தக்கப்பின் தன் மக்களையும் ஏழ்மைதெரிந்து வாழ்வணேட்டும் போல வளர்க்கின்றார். தக்கப்பின் ஒரு ஜப்பான தொலகை காட்சி நிறுவனத்திற்கு, அவர்க்களின் வாடிக்கையாளரின் வீடுகளுக்கூச்சென்று சவேகைகான பணத்தகை சகேரிக்கும் தொழிலகைச் செய்கின்றார். எல்லோரும் விடுமுறையில் இருக்கும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் கட்டி வீடுகளைத் தட்டி பணத்தகை அறிவிடுகின்றார். ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் பாடசாலகை இல்லாததாலும், சிறுவன் பிறந்த சில மாதங்களில்தாய் இறந்துவிட்டதால் வீட்டில் ஒருவரும் இல்லையென்றபடியாலும், மக்களையும் ஞாயிற்றுக்கிழமைகளில் தன் வலகைக்குத் தக்கப்பின் கட்டிச்சல்கின்றார்.

தன் வயத்தொத்த சிறுவர்கள் எல்லாம் ஞாயிறுகளில் குதுகலமாயக் கழிக்க தான் மட்டும் இப்படித் தந்தையோடு அலையவணேடியிருக்கிறதே என இச்சிறுவன் வருந்துகின்றான். வளர் வளரத் தந்தை தன்னை ஒருவகையில் தன் தொழிலுக்குப் பாவிக்கின்றார் எனவும் இச்சிறுவன் எண்ணிக்கொள்கின்றான். எனினில் வீடுகளைத் தட்டும்போது, சிறுவனை முன்னவேட்டும்போது பணம் கொடுக்காது சும்மா சாட்டுச்சொல்பவர்கள் கட்டி குறுகுறுப்புடன் உரிய பணத்தகைக் கொடுத்துவிடுகின்றார்கள். தந்தையுடன் இனியும் ஞாயிறுகளில் வரப்போவதில்லையென்பதெனொரு வயத்தில் மகன் மறுத்துக் கற்கின்றார். அப்படி வரவில்லையெனில் உணக்கு உணவுமில்லை, தங்குவதற்கு வீட்டில்லை எனத் தந்தை கற்கின்றார். இந்த விடயம் அந்தச் சிறுவனின் ஆசிரியர்க்குத் தெரிந்து அவர் தந்தைக்கும் மக்களுக்கும் இடையில் சமர்ப்பிக்கும் செய்கின்றார். ஆனால் அன்று தொடங்கிய தகப்பனிற்கும் மகனிற்குமான விரிசில் வாழ்வில் என்றமே ஒட்டமுடியாத சம்பவமாக ஆகிவிடுகின்றது.

வருடங்களில் பல உருண்டோடிவிட்டன. இப்போது தக்கப்பின் டோக்கியோவை

Written by - டி.செ. தமிழன் -

Saturday, 29 October 2011 21:43 - Last Updated Saturday, 29 October 2011 21:59

விட்டதுத் தொலையில் வயதானவர்களைப் பராமரிக்கும் விடயத்தியொன்றில் இருக்கின்றார். அவர் அங்கே போய்ச் சேர்ந்ததற்குப் பின் ஒன்றிரண்டு தடவைகள் தான் மகன் போய்ப் பார்த்திருக்கின்றார். நல்ல வலையில் இருக்கும் மகன் ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை தினத்திற்குப் பாரக்கப்போகலாம் என்று வளிக்கிறார். ரெயில் பயணத்தில் ஒரு ஜேர்மனிய நல்ல வளையில் தோடங்குகின்றார். அந்த நாவலின் பெயர் 'பென்கைளின் நகரம்'.

ஒரு நகரில் ஒருவன் இருக்கின்றான். அவன் பயணம் செய்ய விரும்புகின்ற வணிகமும், எந்த திட்டமிடல் இல்லாமல் இடங்களுக்கும் பயணித்துக் கொண்டிருக்கின்ற வணிகமும் இருக்கின்றான். ஒருமுறை ரெயினில் போகும் போது, ஒரு அழகான இடத்தைக் கண்டு அந்த இடத்தில் இறங்கிவிடுகின்றான். இவன் மட்டும் அந்த புகழைப் பிழையத்தில் இறங்கி நட்டிந்து போகின்றான். அந்த நகரத்தில் எவர்து நட்டிந்து களையும் காணமுடியவில்லை. ஏதோ பெரிய அழிவு நட்டிந்து மக்கள் எல்லாம் இடம் பெயர்ந்து போய் விட்டார்கள் என நினைத்துக் கொள்கின்றான். மனிதர்கள் நட்டிந்து மட்டில் லாததால் அடுத்த இரெயினில் ஏறிப்போகலாம் எனவும் நினைத்துக் கொள்கின்றான். இரவாகின்றது. அந்த நகரத்துக்குப் பென்கைள் வளவறே இடங்குளிலிருந்து வர்த்து தோடங்குகின்றான். அவை மனிதர்களைப் போல் மட்டிப்பட்டுக் கட்டைகளைத் திறக்கின்றான். வியாபாரம் செய்கின்றான். உணவுக் கட்டைகளில் உணவுவர்த்துகின்றான். தங்களுக்கும் பசிக்கொள்கின்றன. நகரம் இப்போது கட்டைகட்டி விட்டது. பென்கைளின் நகரத்துத் அந்த நகரிலிருக்கும் மணிகட்டும் கோபுரத்துக்கும் மேலே ஏறியிருந்து இவன் வடிக்கை பாரக்கின்றான். இவ்வாறான பென்கைளின் நகரத்தைப் பார்த்து வியப்பிட்டுந்து அடுத்த நாளும் தங்கி நின்று பென்கைளின் நடவடிக்கைகளை இலயித்துப் பாரக்கின்றான்.

மன்றாவது நாளும் இப்படி மணிகட்டும் கோபுரத்தில் இருந்து வடிக்கை பாரக்கும் போது அதன் கீழே இருந்து பெரிதாகச் சித்தம் வர்த்து, அங்கே கட்டும் பென்கைள் மனித வாசனை வருவதை அறிந்து மணிகட்டும் கோபுரத்தின் உச்சிக்கு ஏறி வருகின்றான். அவை பட்டை பட்டையாக வருவதைக் கண்டு இவன், தன்ன அவை தாக்கப்போகின்ற தன அஞ்சி ஓடங்கியப்படி இருக்கின்றான். ஆனால் பென்கைளால் அவனைக் காணமுடியவில்லை. மனித வாசனை வருகின்றது என்று மட்டும் அவை தங்களுக்கும் கறிக் கொண்டு போகின்றான். இப்படிப் பென்கைளின் சந்தக்கேப்பட்டு வதைத்தால் இனியும் இங்கு இருந்தால் ஆபத்து என அடுத்த நாளும் வர்த்து ரெயினில் ஏறிப்போக்த்து யாராகு ஸ்ரேசுக்குப் போகின்றான். அவனைக் கட்டிந்து மதியமும் மாலையும் ரெயின் போகின்றது. ஆனால் அவனுக்குக் காது ஸ்ரேசுனில் ரெயின் நிறக்கியேல்லை. அந்த ரெயினை ஓட்டும் அஞ்சினியர்க்குக் கட்டி அவனால் அவதானிக்க முடிகிறது; ஆனால் அவன் அங்கே நிற்பதாகவோ அல்லது அங்கே ஒரு ஸ்ரேசுன் இருப்பதாகவோ எதையும் கண்க்கட்டுக் காது ஓவ்வொரு முறையும் ரெயின் இவனைத் தாண்டிப் போய்க் கொண்டிருக்கின்றது. இறுதியில் அவன் முற்றுமுழுதாகத் தான்

Written by - டி.செ. தமிழன் -

Saturday, 29 October 2011 21:43 - Last Updated Saturday, 29 October 2011 21:59

'தொலைந் துவிட்டனே' எனப் பதை உணர் கிறான். மலேமும் இது ப் பனைகை எின் நிகரமில் லை. இது ஒருவர த் தின்னைத் தானே தொலைத் துக் கொள் வதற் கான நிகரமே எனப் பதைக் கண்டிடகிறான். இனி எந்த ரயினும் நிற்கப் போவதில் லை. தான் ஏற்கெனவே வந்திருந்த உலகிற்கு தின்னால் ஒருபோதும் இனி என்றகைக் குமாய்த் திரும்பி முடியாது எனப் பதை உணர் கின்றி தாய் அந்த ஜேர் மனியிக் கதை முடியும்.

இக்கதையை வாசித்தபிடி தந்தை வசிக்கும் நிகரருக்கு மிகென் போகின்றான். இரண்டு வருடங் கள்கு மலேயத் தந்தையைப் பார்க்கவில்லை. தந்தையோ அவனை யாரென்று கேட்கின்றார். 'உங்கள் மிகெனைத் தெரியவில்லையா? என இவர கேட்க, 'எனக்கு ஒரு மிகெனும் இல்லை' என்கின்றார் தந்தை. 'நான் உங்கள் மிகெனில்லை என்றால், நான் யார்?' என்கின்றார் இவர். தந்தையோ 'You were nothing, you are nothing, and you will be nothing.' என்கிறார். தந்தை இப்படிக்கறியவூன் இவருக்குத் தான் வாசித்த 'பனைகை எின் நிகரத்தில்' கதாபாத் திரமாய் வந்த தொலைந் து மனிதனைப் போல ஆகிவிட்டனே போலத் தோன்றுகின்றது.

இதுவரை ஓர் இரகசியமாக தனக்குள் வைத்திருந்து, தந்தையிடம் கேட்காத களே வியகை கேட்கின்றார், 'நான் உங்கள் சொந்த மிகென் இல்லையா?'. எனெனில் உண்மையில் மிகென்ற குத் தெரியும், தனிது தாய் தான் பிறந்த வூன் இறக்கவில்லை. அவர் கிட்டத்தட்ட மிகென் பிறந்து ஒன்றரை வருடங் கள்குப் பின் தான் இறந்திருக்கின்றார் என்று. ஆனால் எப்போது தன் தாயைப் பற்றிக் கேட்டாலும் தந்தை தாயைப் பற்றிக் கதைப் பதை ஒருபோதும் விரும்புவதில்லை எனப் பதையும் மகன் நினையில் கொள்கிறார். மிகெனின் நினைவுகளில் தாய் ...

Tengo fundamentally disbelieved his father's story. He knew that his mother hadn't died a few months after he was born. In his only memory of her, he was a year and a half old and she was standing by his crib in the arms of a man other than his father. His mother took off her blouse, dropped the straps of her slip, and let the man who was not his father suck on her breasts. Tengo slept beside them, his breathing audible. But, at the same time, he was not asleep. He was watching his mother.

உண்மையை அறிவதற்கு இதுதான் தருணம் எனத் தந்தையிடம் தொடர்ந்து மிகென் களே விகளைக் கேட்கின்றார். தந்தையோ சாமர்த்தியமாய் இவரின் களே விகளைத் தவிர்த்தபிடி வறெடுவோ பசியபிடி இருக்கின்றார். தந்தையிற்கு மகன் 'பனைகை எின் நிகரம்' கதையை வாசித்துக் காட்டுகின்றார். இறுதியில் 'ஒரு வறெறிடம் எப்போதும் வறெறிடமாய் இருப்பதில்லை, அது எதையாவது கொண்டு தன்னைத் தானே நிரப்பிக் கொள்கிறது, அப்படித் தான் தானும்' என்கின்றார்

Written by - டி.செ. தமிழன் -

Saturday, 29 October 2011 21:43 - Last Updated Saturday, 29 October 2011 21:59

தகப்பன். ஆனால் தான் உண்மையான பியோலாஜிக்கல் மகனா என்பதற்கான பதிலை தகப்பன் மகனுக்கு கற்று வயிலில்லை. உன்னால் 'ஒரு விளக்கமில்லாத ஒன்றை விளங்கிக்கொள்ள முடியாவிட்டால், ஒரு விளக்கம் இருந்தால் கட்ட அதை உன்னால் விளங்கிக்கொள்ள முடியாது' என்பதை மட்டும் அடிக்கடி கிறும் தந்தையின் வாசகத்தோடு மகன் விடபற கதை முடிகின்றது.

ஹரூக்கி முராகமி இந்தக் கதை, எவ்வளவு சிக்கலில்லாத வசனங்களுடன் உள்மனதின் ஆழங்களுக்குச் செல்ல முடியும் என்பதற்கு ஓர் உதாரணம். அவரின் மொழியின் ஆழ்கிறகு இந்தப் பகுதியை வாசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

While math was like a magnificent imaginary building for Tengo, literature was a vast magical forest. Math stretched infinitely upward toward the heavens, but stories spread out before him, their sturdy roots stretching deep into the earth. In this forest there were no maps, no doorways. As Tengo got older, the forest of story began to exert an even stronger pull on his heart than the world of math. Of course, reading novels was just another form of escape—as soon as he closed the book, he had to come back to the real world. But at some point he noticed that returning to reality from the world of a novel was not as devastating a blow as returning from the world of math. Why was that? After much thought, he reached a conclusion. No matter how clear things might become in the forest of story, there was never a clear-cut solution, as there was in math. The role of a story was, in the broadest terms, to transpose a problem into another form. Depending on the nature and the direction of the problem, a solution might be suggested in the narrative. Tengo would return to the real world with that suggestion in hand. It was like a piece of paper bearing the indecipherable text of a magic spell. It served no immediate practical purpose, but it contained a possibility.

தந்தைகளுக்கும் மகன்களுக்கும் உறவென்பது எப்போதும் விசித்திரமானதே. அன்பு காட்ட விரும்புகின்ற தருணங்களில் கட்ட விலத்திற்கும் பொழுதுகளே பலருக்குச் சாதத்தியமாகின்றது. அண்மையில் ஓர் ஆய்வின்படி, ஒரு குடும்பத்தில் ஒன்றுக்கு மறைபட்ட பிள்ளைகள் இருந்தால் பற்றோருக்கு ஒரு பிள்ளை மட்டும் அதிகப் பிடித்த பிள்ளையாகி விடுகின்றது என்பது இயல்பு எனக் கிறுகின்றார்கள் (இறுதியாய் வந்த Timeஇல் இது பற்றிய கட்டுரை உள்ளது). சிலவகைகளில் வளர்ந்த மகனுக்கும் தகப்பனுக்கும் இருக்கின்ற விலகல் கட்ட இயல்போ எனக் கட்ட எமக்குத் தோன்றக் கட்டும். காஃப்கா தன் தந்தைக்கு எழுதி அனுப்பாத கடிதமும் இந்தக் கணத்தில் நினவைக்கு வருகின்றது.

- நியாயோர்க்கரில் வந்த கதை

Written by - டி.செ. தமிழன் -

Saturday, 29 October 2011 21:43 - Last Updated Saturday, 29 October 2011 21:59

நன்றி: <http://djthamilan.blogspot.com/2011/09/town-of-cats-by-haruki-muragami.html>